

ABBI GLINES

Liefs voor Lila

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

LILA KATE

Steeds weer hetzelfde liedje. Elke bijeenkomst was precies zoals de vorige. De mensen en de omgeving veranderden nooit. Herhaling, herhaling, herhaling.

Ik zuchtte en probeerde vriendelijk te blijven kijken. Dat ging me inmiddels gemakkelijk af. Ik had het met de jaren geperfec-tioneerd; glimlachen, hun vragen beantwoorden, doen alsof ik me interesseerde in hun leven en weer verdergaan. Dat was wat je deed om een evenement onder de elite van Rosemary Beach te overleven.

Als kind had ik het leuk gevonden om met de andere kinderen te spelen. We vonden altijd wel iets om ons mee te vermaken en onze ouders vonden het destijds niet zo erg als Nate Finlay, Cruz Kerrington en ik kattenkwaad uithaalden. Dat was altijd erg spannend. We verveelden ons geen moment. Maar toen kwam de puberteit en veranderde alles.

Ik keek in de richting van mijn ouders. Mijn vader was een knappe man, die er niet uitzag alsof hij al eind veertig was. Hij was erg geliefd onder deze groep mensen, net als mijn moeder. Ik heb mijn moeder altijd erg mooi gevonden. Mijn vader hield zijn hand op mijn moeders onderrug en terwijl ze met elkaar spraken, keken ze elkaar liefdevol aan. Dat viel niet te missen. Niemand kon eraan twijfelen of die twee van elkaar hielden; het straalde van ze af.

Opgevoed worden door twee mensen die een sprookjesachtig liefdesverhaal deelden, had ervoor gezorgd dat ik enigszins hoge verwachtingen had gekregen van mijn eigen liefdesleven. Nee, zeg maar gerust belachelijk hoge. Ik had altijd gedacht dat ik net zulke geweldige romantiek in mijn leven zou hebben en had met niets minder genoegen willen nemen. Maar tot mijn grote verdriet was ik op mijn tweeëntwintigste nog steeds niet voor iemand gevallen. Ooit had ik gedacht dat ik verliefd was op Cruz Kerrington. We waren allebei nog kinderen toen hij me zoende en ik het hele sprookje voor me had gezien. Maar die week daarna had hij Melanie Harnett gezoend en mijn veertienjarige hart gebroken.

Toch was daarmee mijn droom nog niet voorbij. Cruz flirtte daarna nog veel met me. Hij knipoogde naar me en kwam naast me staan in de gang op school, om dingen in mijn oor te fluisteren. Maar alleen als niemand anders in de buurt was. Ondertussen had hij steeds weer een ander meisje bij zich, in zijn armen of op de achterbank van zijn BMW. Het had lang geduurd, maar uiteindelijk wist Cruz me uit mijn droom te helpen.

‘Je bent vanavond stiller dan normaal.’ Mijn neef Caspian Manning kwam naast me zitten.

Hij kwam bijna nooit naar deze evenementen, omdat hij in Fort Worth woonde. Maar volgens mijn moeder wilde hij overstappen naar een universiteit in Florida. Ze hoopte dat hij hiernaartoe zou verhuizen. Ik kon me hem nergens anders voorstellen dan op de boerderij van oom Mase, maar hij wilde iets anders met zijn leven doen. Ik zou hem kunnen laten weten dat Florida geen goed idee was. *Ga naar het westen.*

‘Veel aan mijn hoofd.’ Ik zette mijn nepglimlach niet voor hem op, want daarvoor kende hij me te goed.

Hij grijnsde. ‘Zoals hoeveel langer je nog moet blijven voor je naar huis kunt om je in je kamer te verstoppen met een boek?’

Ik trok mijn linkerschouder een stukje op en lachte naar hem. ‘Voornamelijk.’

Hij leunde naar achteren en deed zijn armen over elkaar. ‘Denk je dat de mensen hier weleens overwegen om aan deze plek te ontsnappen? Deze gala’s en andere dingen die jullie allemaal doen, zijn allemaal hetzelfde. Het spannendste aan deze hele avond is die garnalendip daar.’

‘Het is een fundraiser voor dyslexie. Je ouders zijn twee van de donateurs. Doe niet zo verwend.’

Zijn moeder, mijn tante Reese, had jarenlang dyslexie zonder het te weten. Zodra ze beseftte dat ze de aandoening had, had ze geleerd te lezen en haar school afgemaakt. Ze was een grote inspiratiebron.

‘Ja, dat weet ik wel. Maar vorige maand was hier een ander feestje en de maand daarvoor ook. We krijgen de uitnodigingen altijd. Ik zie ze op het aanrecht liggen, in hun chique enveloppen met gouden stempel.’ Zuchtend liet Caspian zijn blik door de kamer glijden.

Ik was het met hem eens, maar hield mijn mond dicht. Vorige maand werd het jaarlijkse debutantenbal gehouden, waarin jongvolwassen meisjes werden voorgesteld aan de society. Ongelofelijk ouderwets, en toch werd het nog elk jaar georganiseerd. Zelf had ik er ook aan deelgenomen toen ik die leeftijd had... en ik had er nog steeds nachtmerries van.

‘Iemand moet de alcohol bij Cruz uit de buurt houden. Die gast ziet eruit alsof hij elk moment om kan vallen.’

Dat greep mijn aandacht, helaas. Ik volgde zijn blik en zag

Cruz lichtjes wankelen en iets te hard lachen. Ik keek om me heen om te zien waar zijn ouders waren, maar die zag ik niet. Ze zouden erg van slag zijn als ze hem in deze staat zagen en dat zou voor oproer zorgen. Vroeger zou Nate op dit moment te hulp geschoten zijn, maar die was er niet. Hij woonde inmiddels met zijn verloofde in Alabama.

Ik wachtte nog een minuutje, in de hoop dat iemand bij hem in de buurt iets zou doen. Maar toen werd hem nog een drankje aangeboden door een van de obers. Niet goed.

‘Ik kan maar beter ingrijpen. Zijn ouders zouden zich doodschamen als hij dit evenement verpest.’

‘Succes,’ zei Caspian alleen maar.

Met tegenzin liep ik naar Cruz toe. Ik had goede redenen om bij hem uit de buurt te blijven. Maar zijn ouders waren de eigenaren van deze club, de Kerrington Country Club. Ik wilde niet dat Cruz hen voor gek zette. Ik had geen goed woord voor hem over, maar zijn ouders mocht ik graag.

Voor ik bij hem aankwam, had hij zijn negentienjarige broertje Blaze zijn drankje gegeven en zelf een nieuwe van een van de dienbladen gepakt. Twee dronken Kerrington-jongens waren nog erger dan één. Ik wist niet of ik het Nate ooit kon vergeven dat hij was verhuisd, want door zijn afwezigheid werd ik voor het eerst in jaren gedwongen om met Cruz te praten. Ik was erg goed geworden in hem vermijden. Het was een talent waar ik trots op was.

Ik liep zonder waarschuwing naar hen toe en griste het glas uit Blaze’ hand voor hij het aan zijn mond kon zetten. ‘Daar komt niets van in,’ zei ik, en ik plaatste het glas op het dienblad van een van de obers. Toen richtte ik me tot Cruz, die geamuseerd

maar verward naar me keek. ‘Kom, Cruz. Laten we hier weggaan, voor je iets doms doet. Nee wacht, je hebt al bourbon aan een negentienjarige gegeven... voor je nog méér domme dingen doet.’

Cruz lachte. ‘Ik geloof niet dat we elkaar kennen. Mijn naam is Cruz Kerrington, en wie ben jij?’ zei hij plagerig.

‘Gedraag je eens, klootzak.’

Hij gooide zijn hoofd naar achteren en lachte hard. Te hard. Toen hij weer naar me keek, had hij nog steeds pretlichtjes in zijn ogen. ‘Niet te geloven! Lila Kate Carter zei zojuist het woord “klootzak”.’

Wat had ik ooit in hem gezien, toen ik jonger was? Hoe had ik ooit kunnen denken dat ik van hem hield? God, wat was ik dom geweest. ‘Kom op, Cruz, laten we nou maar gaan.’ Ik pakte hem bij zijn arm om hem mee naar buiten te sleuren.

Op dat moment kwam Chanel voor me staan. Haar achternaam kon ik me niet herinneren, maar zo’n voornaam vergat je niet snel.

‘Waar ga je heen, Cruz?’ vroeg ze. ‘We hadden plannen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Weet ik niet. Vraag maar aan Lila Kate.’ Hij stapte niet bij me weg en leek zelfs van deze ongemakkelijke situatie te genieten.

Chanel richtte haar grote, bruine ogen op mij. Ze was boos, maar dat boeide me niet. Als zij Cruz mee naar buiten wilde nemen, zou ik haar niet tegenhouden. ‘We hebben al plannen gemaakt. Hij is bezet,’ snauwde ze me zowat toe.

‘Als jullie van plan waren om samen de club uit te gaan, graag. Hij heeft te veel gedronken en moet hier weg.’

‘Hij moet helemaal niets. Hij is een Kerrington.’

‘Mag ik even laten weten dat ik hier erg van geniet?’ Cruz reeg zijn woorden aan elkaar.

‘Ga nu maar gewoon weg.’ Ik was dit spuugzat. Ik wilde teruglopen en stilletjes aan mijn tafel gaan zitten, dansen als iemand me dat vroeg en beleefd zijn tot ik weer veilig in mijn eigen kamer was.

‘Vertel me niet wat ik moet doen! Het boeit me niet wie jouw opa is. Hij is met pensioen. Dat maakt jou heus niet belangrijk. Doe niet zo arrogant.’

Zei ze dat echt? Jezus... Die beschuldiging had ik al jaren niet meer gehoord. Mijn opa was de leadzanger van de legendarische rockband Slacker Demon. Ze waren jaren geleden gestopt met toeren... Ik kon me niet eens meer herinneren wanneer dat precies gebeurde, zo lang geleden was het.

‘Ik ben van gedachte veranderd. Ik wil met Lila Kate mee. Jij verveelt me,’ zei Cruz. ‘En je bent gemeen.’

Wat? Mijn blik gleed van Chanel naar Cruz, die nog steeds grijnsde als een dronken malloot. ‘Jij bent leuker. Laten we gaan.’

‘Meen je dit nou?’ kraste Chanel een octaaf hoger. ‘Ze is een saaie braverik.’

‘Ze is oprecht, Chanel. Ze is fucking oprecht,’ zei hij op kalme toon, en hij grijnsde naar me. ‘Neem me nu maar mee naar buiten, voor ik een scène schop.’

Ik ging niet tegen hem in. Ik ergerde me kapot aan hem, maar ging niet met hem in discussie. Deze keer pakte ik zijn arm niet vast, maar liep ik gewoon voor hem uit door de balzaal naar buiten. Ik liep langs de parkeermedewerker, want in deze toestand kon hij toch niet achter het stuur stappen. In plaats daarvan

bracht ik hem naar het clubhuis, waar hij zijn roes uit kon slapen op een van de vele grote, dure leren banken.

‘Waar gaan we naartoe? Lok je me mee naar de tiende hole, zodat je met me kunt doen wat je maar wilt?’

Ik wist dat hij een grapje maakte, maar hij raakte alsnog een gevoelige snaar. ‘Ik wil helemaal niets met jou doen. Ik wil Woods en Della gewoon wat kopzorgen besparen door te voorkomen dat hun oudste zoon zichzelf volledig voor schut zet.’

Hij grinnikte. ‘God, wat ben jij toch altijd braaf. Dat is erg geil, wist je dat? Jouw engelengezicht, dat prachtige lichaam en die perfecte manieren van je. Van die combinatie slaat bij jongens het hoofd op hol. Ze fantaseren erover om je het slechte pad op te krijgen, om je van de vrijheid te laten proeven.’

‘Ik heb genoeg vrijheid,’ wist ik uit te brengen, al was ik een tikkeltje geschrokken door die omschrijving van mij.

‘De onaanraakbare Lila Kate Carter,’ ging hij verder. ‘Zo verdomd begeerlijk en tegelijkertijd zo ijzig dat je niet in de buurt kunt komen.’

IJzig? Ik was niet ijzig. ‘Pardon?’ Ik bleef stilstaan bij het trappetje voor het clubhuis en staarde hem vol ongeloof aan.

‘Jij,’ zei hij, en hij streek met een vinger onder mijn kin, ‘bent een dure, porseleinen pop die alleen bekeken mag worden, niet aangeraakt. Het is erg verleidelijk, maar je weet dat als je het probeert, ze zal verbrijzelen. Dus blijf je van haar af, houd je afstand, bewonder je haar vanuit de verte. Tot je te veel gedronken hebt en je je toch aan dat verlangen overgeeft... om gewoon heel eventjes bij haar te zijn.’

Dat vond ik helemaal niet leuk om te horen. Absoluut niet. Ik was geen breekbare pop. Nee, ik was juist erg sterk. Niet emoti-

oneel of dramatisch, maar taai. Ja, ik was gehoorzaam. Ik volgde de regels. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ik koud was. ‘Dat ik niet dronken word en niet feest en niet slaap met elke jongen in de stad, maakt me nog niet koud,’ snauwde ik.

‘Nee, maar je laat geen enkele jongen bij je in de buurt. Dat is wel op het randje van ijzig.’

Ik verhief mijn stem. ‘Zo ben ik helemaal niet!’ Dit was niet eerlijk.

‘O nee? Wat dacht je hier dan van?’ Hij sloeg zijn arm om me heen en trok me naar zich toe. De whisky op zijn tong was het eerste dat ik proefde. Hij kustte me. Hij deed het om een reactie te ontlokken, om me onder druk te zetten. Hij leek het helemaal niet te menen. Met zijn hand kneep hij pijnlijk in mijn middel. Niets aan dit moment was lief of romantisch.

Ik legde mijn handen tegen zijn borst en duwde hem weg. Hij wankelde een stukje naar achteren en schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Zie je nu wel.’

‘Cruz!’ schreeuwde Chanel.

We draaiden ons om en zagen dat ze naar ons toe rende. Het was indrukwekkend dat ze zo snel kon rennen op die hoge hakken van haar, zonder te struikelen. Ik had mijn nek gebroken.

‘Hé, Chanel, je hebt me gevonden. Gelukkig maar.’ Hij wees met zijn duim mijn kant op. ‘Met deze meid gaat het niets worden. Dus mag jij met mij het clubhuis in. Dan kun je me dat rode slipje laten zien dat je zei niet aan te hebben.’

Chanel keek zelfvoldaan, alsof ze een prijs had gewonnen waar wij om hadden gestreden. ‘Je hebt me in de steek gelaten.’ Ze trok een pruillipje.

‘Ik moest de andere optie uitproberen. Die was heerlijk, maar

moet nog wat meer ontdooien als je het mij vraagt.’ Cruz keek met halfdichte ogen naar me. ‘Fijne avond, Lila Kate.’

Ze liepen het clubhuis in, zijn hand op haar billen. Ze was zijn hals al aan het zoenen. Zo eenvoudig vond hij het om op een ander meisje over te stappen. Zo oppervlakkig was hij.

Ik had er helemaal genoeg van. Als sprookjes niet echt waren, dan wilde ik op avontuur. En dat betekende dat ik Rosemary Beach moest verlaten. De tijd was rijp.